

Vergeten waarom ik van je hou

Eerder verscheen van Gabrielle Zevin bij Pimento:

Het was best een fijn leven

Gabrielle Zevin

**VERGETEN
WAAROM
IK VAN JE HOU**

Pimento

www.uitgeverijpimento.nl

Oorspronkelijke titel *Memoires of a Teenage Amnesiac*

Tekst © 2007 Gabrielle Zevin

Nederlandse vertaling © 2011 Ellis Post Uiterweer en Pimento,
Amsterdam

Omslagbeeld Getty Images/Yulia M.

Young adult-logo twelph.com

Omslagontwerp Mariska Cock

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 499 2519 2

NUR 285/302

Pimento is een imprint van FMB uitgevers bv

Dit boek is ook leverbaar als e-book

ISBN 978 90 499 2544 4

Voor Janine O'Malley, mijn redacteur,
op of rondom haar bruiloft

Ik was	9
Ik ben	123
Ik zal zijn	243

Mijn verhaal is bovenal een verhaal over liefde.

En zoals bij de meeste verhalen over liefde spelen het toeval, de zwaartekracht en een hoofdtrauma een rol.

Het begon met kop of munt.

Het was munt, en ik had op kop gegokt.

Als het munt was geweest, zou er geen verhaal zijn geweest. Alleen een hoofdstuk of zinnetje in een boek waarvan het nog lang niet zeker is wat het onderwerp zal zijn. Misschien zou er een vleugje liefde in dat hoofdstuk voorkomen, maar misschien ook niet.

Soms moet je als meisje gewoon eens verliezen.

Ik was

Als alles anders was gelopen, heette ik Natalja of Natasja, sprak ik met een Russisch accent en had ik het hele jaar door droge lippen met kloofjes. Misschien zou ik nu op straat leven en er alles voor overhebben om iets te ruilen voor een spijkerbroek. Maar ik heet niet Natalja of Natasja, want toen ik zeven maanden oud was, werd ik van Kratovo, Moskou, Oblast, naar Brooklyn, New York gebracht. Van de reis herinner ik me niets meer, en ook niet van het leven in Rusland. Wat ik over mijn verleden als wees weet, is wat mijn ouders me hebben verteld, en dat is wat hun is verteld, en veel is dat niet. In de een-na-laatste rij kerkbanken van een orthodoxe kerk werd in een leeg schrijfmachinekoffertje een baby van een week oud ontdekt. Was dat koffertje een aanwijzing voor het beroep van mijn biologische vader? Kan ik uit die kerk afleiden dat mijn biologische moeder gelovig was? Ik zal het nooit weten, en het heeft dus geen zin om maar wat te gaan gissen. Bovendien houd ik niet van verhalen over weeskinderen. Die verhalen lijken allemaal op elkaar, en in heel veel boeken komen toch al weeskinderen voor. Je zou bijna gaan denken dat iedereen op de hele wereld wees is.

Ik kan me niet herinneren dat ik niet wist dat ik ben geadopteerd. Er was geen moment waarop me op ernstige toon werd verteld dat mijn ouders even met me wilden praten. Dat ik ben geadopteerd, was gewoon iets wat bij me hoorde, net

zoals donker haar hebben en enig kind zijn. Ik wist al dat ik was geadopteerd voordat ik besepte wat dat eigenlijk betekent. Als je wilt begrijpen wat adoptie inhoudt, moet je op de hoogte zijn van de grondbeginselen van geslachtsverkeer. En daar hoorde ik pas van toen ik in groep 5 zat en Gina Papadakis een boek met verontrustend veel ezelsoren mee naar school nam dat van haar oma en opa was: *Speelse liefde: gids voor minnaars*. In de grote pauze liet ze dat rondgaan, en terwijl bijna iedereen met een misselijk gevoel besepte dat hun ouders dát hadden gedaan om hén op de wereld te zetten – al dat haar! En die mensen op de plaatjes keken helemaal niet speels! – had ik nergens last van. Ik voelde me zelfs een beetje met mezelf ingenomen. Ik was dan wel geadopteerd, maar mijn ouders hadden zich tenminste niet tot zoiets hoeven te verlagen.

Je vraagt je vast af waarom ze niet op de ouderwetse manier kinderen hebben gekregen. Eigenlijk gaat je dat helemaal niets aan, maar goed: ze hebben het een hele poos geprobeerd. Na ongeveer een jaar besloten mijn ouders geen miljoenen te investeren in vruchtbaarheidsbehandelingen die misschien toch niet het gewenste resultaat zouden hebben, maar het geld uit te geven aan een zielig geval zoals ik. Daarom heb je nu niet het inspirerende en waargebeurde verhaal in handen van een weesmeisje uit Kratovo dat Natalja heet, en dat, als alles anders was gelopen, Nancy of Naomi had kunnen heten.

Om de waarheid te zeggen denk ik er niet vaak aan. Ik vertel het je alleen omdat ik op een bepaalde manier ben geboren om aan geheugenverlies te lijden. Ik heb de lege plekken altijd al zelf moeten invullen.

Maar nu loop ik op de zaken vooruit.

Toen mijn beste vriend Will, die ik even totaal vergeten was, hoorde over – hoe zal ik het zeggen? – mijn ongelukje, stuurde hij me een brief. Die vond ik pas later doordat hij de brief in het hoesje van een zelfgebrande cd had gedaan. Van zijn oudoom Desmond, die oorlogsverslaggever was geweest, al had Will geen flauw benul welke oorlog dat dan wel had kunnen zijn, had Will een zwarte schrijfmachine vol butsen geërfd. In de hendel van de schrijfmachinewagen zit een deuk, en Will denkt dat een afgeketste kogel die heeft veroorzaakt. Hoe dan ook, Will vindt het leuk om op die schrijfmachine brieven te tikken, ook al is het veel makkelijker om iemand een mailtje te sturen of even te bellen. Trouwens, Will heeft niets tegen nieuwe technologie, hij waardeert alleen de dingen die in het vergeethoekje zijn beland.

Ik moet je nog wel even vertellen dat het volgende verslag, dat het enige verslag is van de omstandigheden die tot mijn ongelukje hebben geleid, niet echt veel laat zien van Wills karakter. Het is niets voor hem om zo formeel, stijfjes en ja, saai te zijn. Uit de voetnoten kun je een betere indruk van hem krijgen, maar die ga je waarschijnlijk toch niet lezen. Ik las ze in elk geval niet. Mijn gevoelens ten opzichte van voetnoten kwamen indertijd sterk overeen met de gevoelens die ik voor verhalen over weeskinderen koesterde.

Baas,

Het eerste wat je over me zou moeten weten, is dat ik me alles herinner. Het tweede is dat ik waarschijnlijk de eerlijkste persoon ter wereld

ben. IUK beseft dat je iemand die beweert eerlijk te zijn, niet kunt vertrouwen. Normaal gesproken zou ik zoiets dan ook niet over mezelf zeggen. IUK zeg het alleen maar omdat ik vind dat je het zou moeten weten.

IUn een poging mezelf nuttig te maken heb ik een tijdlijn gemaakt van de gebeurtenissen voorafgaand aan je ongeluk. Misschien heb je daar iets aan, of misschien ook niet. IUn elk geval, het staat allemaal hieronder:

18.36 Naomi Porter en William Landsman, de redactie van het bekroonde [1] jaarboek van de Thomas Purdue Country Day School, verlaten de kantoren van The Phoenix. [2]

18.45 Porter en Landsman lopen het parkeerterrein op. Porter beseft dat ze de camera in het kantoortje hebben laten liggen.

18.46 Er ontstaat een discussie [3] over wie terug moet naar het kantoortje om de camera te halen. Landsman stelt voor een muntje [4] op te gooien, en Porter stemt daarmee in. Landsman zegt kop, maar Porter vindt [5] dat zij kop mag kiezen. Zoals zo vaak geeft Landsman toe.

Landsman gooit de munt op, en Porter verliest.

18.53 Landsman gaat per auto naar huis. Porter gaat terug naar binnen.

19.02 [6] (geschatte tijd) Porter loopt het kantoortje van The Phoenix in en pakt de camera.

19.05 (geschatte tijd) Porter valt van de trap voor de school. Porter komt met hoofd terecht op onderste tree, maar blijft de camera vasthouden. [7] Porter wordt aangetroffen door ene James Larkin. [8]

1. Een eervolle vermelding van de National Scholastic Press Association.

2. Voor gewone stervelingen begint school pas in september, maar leerlingen die in het footballteam of de fanfare zitten, beginnen al in augustus. Wij dus ook. En de vogelwaarnemers ook. We waren van plan foto's te maken van de vergadering van de Biologieclub van de volgende ochtend.

3. We discussiëren vaak. Sommigen zouden onze discussies ruzie noemen.

4. Dit roept een aantal interessante, filosofische vragen op. IUK ben er nog over aan het denken. Op dit moment wil ik er nog niet over in discussie gaan.

5. Lees: eist.

6. Helaas moet ik vanaf hier afgaan op verslagen van anderen. Zoals van je vader en van die gast James.

7. De camera is een Oneiric 8000 G Pro, pas belastingvrij aangeschaft voor 3599 dollar, verzendkosten inbegrepen. Daarvoor hebben we het geld gebruikt dat we vorig jaar hebben opgehaald met de verkoop van pakpapier. De medewerkers van The Phoenix zijn je dankbaar.

IUK zei al eerder dat ik altijd bereid ben nadere inlichtingen te geven, mochten er nog vragen zijn.

IUK teken als uw bereidwillige dienaar,

William B. [9] Landsman

PS Mijn verontschuldigingen voor dat IU. IUK hoop dat je erachter bent gekomen dat het ding achter de hoofdletter i er eigenlijk niet hoort. Er is iets mis met de schrijfmachine waardoor elke keer dat ik hoofdletter i tik, het hamertje van hoofdletter u ook meekomt.

Uiteraard herinner ik me er allemaal niets meer van. Niet het munt opgooien. Niet de camera. En zeker niet mijn beste vriend, de goudeerlijke William Blake Landsman.

Het eerste wat ik me herinnerde, was 'die gast' James Larkin, al kwam zijn naam me niet bekend voor. Ik herinnerde me de hele James niet eens. Alleen zijn stem. Want ik had mijn

8. IUK heb geen idee wat hij daar te zoeken had.

9. IUK neem aan dat je bent vergeten dat die B van Blake is. Hoewel ik geen groot fan ben van William Blake als dichter, en als kunstenaar geef ik hem een magere voldoende. De vrouw die mij die naam heeft gegeven, mijn moeder dus, is ook je docent Engels, mevrouw Landsman.

ogen toen nog dicht. Je zou kunnen zeggen dat ik in slaap was. Of half in slaap. Zoiets als wanneer de wekker gaat en je dat lawaai een poosje kunt buitensluiten. Je hoort de radio en het water van de douche. Je ruikt dat er koffie wordt gezet en boterhammen worden geroosterd. Je weet dat je bezig bent te ontwaken, het is slechts een kwestie van tijd wanneer je echt wakker zult zijn, of wie of wat je aan de nieuwe dag gaat laten beginnen.

Zijn stem klonk zacht. Ik heb altijd gedacht dat zulk soort stemmen bij eerlijke types hoorden, maar er zijn vast ook heel veel leugenaars met een zachte stem die erop wachten gemakkelijke prooien zoals ik te bedonderen. Nog half bewusteloos besloot ik te vertrouwen op mijn vooroordeel en dus ook James te vertrouwen. James zei: ‘Ik ben James Larkin, meneer. Helaas zijn hier geen familieleden van haar aanwezig, maar ik ben haar vriendje en ik ga met haar mee in de ambulance.’ Niemand sprak hem tegen. Hij sprak ook op een toon die geen tegenspraak duldde.

Iemand pakte mijn hand, en toen deed ik mijn ogen open. Het was die James, al herkende ik zijn gezicht niet.

‘Hé,’ zei hij, ‘welkom terug.’

Ik vroeg me niet af waar ik dan wel was geweest. Ik vroeg me zelfs niet af waarom ik in een ambulance lag met een jongen die beweerde dat hij mijn vriendje was, maar die ik eigenlijk niet kende.

Het klinkt misschien belachelijk, maar ik probeerde naar hem te lachen. Ik weet niet of hij dat heeft gezien, want lang duurde die poging niet.

Ik had namelijk pijn – het soort pijn waardoor je aan niets anders kunt denken. Het epicentrum bevond zich boven mijn

linkeroog, en de schokgolven door mijn hoofd waren minstens net zo erg. Het voelde alsof mijn hersenen te groot waren voor mijn schedel. Ik dacht dat ik zou moeten overgeven, maar er kwam niets.

Zonder dat ik iets had gezegd, vroeg James: ‘Kan iemand haar misschien iets tegen de pijn geven?’

Een ambulanceverpleegkundige scheen een licht in mijn ogen. ‘Pas als de dokter haar heeft onderzocht. Maar het is al geweldig dat ze is bijgekomen. Nog vijf minuutjes, Naomi, oké?’

‘Vijf minuten totdat wat?’ vroeg ik, en ik deed mijn best geduldig te klinken. Tot Kerstmis? Totdat mijn hoofd ontplofte?

‘Sorry. Totdat we in het ziekenhuis zijn,’ antwoordde de ambulanceverpleegkundige.

Op dat moment werd de pijn in mijn hoofd zo erg dat ik het liefst wilde janken. Waarschijnlijk was ik ook gaan huilen als ik niet bang was geweest dat huilen de pijn nog zou verergeren.

‘Weet u zeker dat u haar niks kunt geven?’ riep James uit.

‘Leid haar af. Vertel een mop of zo. We zijn er bijna.’ Dat was het ergerlijke, niet erg behulpzame antwoord van de verpleegkundige.

‘Volgens mij gaat dat niet werken,’ reageerde James.

‘Lachen is gezond,’ zei de verpleegkundige. Volgens mij bedoelde hij dat als grapje, maar het verminderde de hoofdpijn niet.

‘Wat een onzin...’ James boog zich over me heen. Hij rook naar sigaretten, en naar pas gewassen lakens die in de zon hangen te drogen. ‘Wil je een mop horen?’ vroeg hij.

Ik knikte, al had ik liever een echt middel tegen de pijn gehad.

‘Nou, ik weet er maar eentje, en die is niet erg goed. Absoluut niet geschikt als verdoving. Maar goed... Komt een man bij de psychiater en die zegt: “Mijn vrouw is krankzinnig. Ze denkt dat ze een kip is.” En dan zegt de dokter: “Waarom laat u haar niet opnemen?” En dan zegt de man...’

Net toen hij bij de clou kwam, trok er een indrukwekkende pijscheut door mijn hoofd. Ik zette mijn nagels in James’ hand en trok de huid open, die prompt ging bloeden. Omdat ik niet kon praten, keek ik hem verontschuldigend aan.

‘Geeft niks,’ zei James. ‘Ik kan er wel tegen.’ Hij knipoogde naar me.

Bij de Spoedeisende Hulp was een dokter met zulke bloeddoorlopen ogen dat ik al moe werd door ernaar te kijken. Ze vroeg James hoelang ik bewusteloos was geweest, en James antwoordde dat ik eenentwintig minuten van de wereld was geweest, en dat hij dat zo precies wist doordat hij erbij was toen het gebeurde. ‘Voor de school is een trap. Het ene moment loopt ze die af, het volgende vliegt ze als een meteor op me af.’

‘Is het heel raar dat ik me daar niets van herinner?’ vroeg ik.

‘Nee, hoor,’ antwoordde de dokter. ‘Het is heel gebruikelijk dat iemand zich een ongeluk niet herinnert.’ Ze scheen met een licht in mijn ogen, en ik vertrok mijn gezicht.

Op een gegeven moment kwamen er een andere dokter en een verpleegkundige bij, maar ik weet niet goed meer wanneer. Ik weet ook niet meer hoe ze eruitzagen. Het was een waas van lichtblauw en wit, net alsof er in de regen op de stoep is gekrijt.